

El consens passat per Felipe González

El dia 3 de desembre el president Felipe González va reunir al Congrés dels Diputats els principals líders de l'oposició parlamentària amb la intenció de demanar-los el seu suport amb vista al Consell Europeu de Roma dels dies 13 i 14. A Felipe González li agrada, i és lògic, aparèixer en les més altes instàncies europees amb la impressió que té tot el país darrere seu. Això és veritat en part, en part no. Els partits coincideixen en els grans principis de la unificació europea, que és el que sol sotmetre Felipe González a la seva consideració. Després, quan es baixa als detalls concrets, si és que es baixa, l'oposició té una informació escassa i poca experiència. Solament el govern disposa d'unes bones fonts i de bons estudis i juga a

fons aquesta carta. L'oposició sap quines conseqüències poden tenir les decisions governamentals i comunitàries a l'interior del país, però molt poc a fora. Per això la batalla es planteja en les qüestions internes (fiscalitat, balança comercial, relacions amb les Comunitats Autònomes, etc.) i no en les externes. Però això ja apareix com un fet intern, del qual els altres europeus no n'han de fer res.

L'altre truc que sol fer Felipe González és barrejar temes que no tenen res a veure o separar els que sí que estan relacionats. Per exemple, l'11 de setembre va separar els aspectes polítics de la crisi del golf Pèrsic dels econòmics. Hi havia acord en els primers i va intervenir ell, no n'hi havia en els segons i va deixar que Carlos Solchaga s'estavellés al

Congrés. El dia 3 va fer l'operació contrària. Sota la manta del consens comunitari, hi va ficar el tema del golf Pèrsic, on no hi ha acord. Així, el govern, el CDS, CiU i el PNB creuen que la resolució 678 de l'ONU no canvia el panorama internacional derivat de la invasió de Kuwait, excepte per enfortir les expectatives de pau. En conseqüència l'oposició del govern espanyol tampoc no ha de ser modificada. El PP i IU-IC no opinen igual i sostenen que sí que han canviat les coses i que cal que el president González consulti les Corts Generals per veure què cal fer, per exemple, amb els tres vaixells de guerra desplaçats a la zona. Per al govern, els vaixells han de conti-

nuar aplicant l'embargament decretat per l'ONU contra Iraq i si esclatés la guerra, doncs continuarien fent el mateix. En qualsevol cas, el dia 3 els uns i l'altre van ser prou prudents per a no comprometre amb la discussió del golf Pèrsic el consens general assolit una estona abans sobre la CE.

És indiscutible que els socialistes negocien més durant aquesta legislatura, però també ho és que a vegades ho fan d'una manera molt curiosa, com aquesta. El consens a vegades es fa inevitable, perquè ningú no pot aparèixer com la bruixa dolenta que fa petons amb regust d'all a la bella dorment.

Josep M. Sanmartí

guerrilheiros com a *exército* anticolonial es destorben en el repartiment dels seu poders.

Aquell mateix cap de setmana actua amb funcions extraordinàries el cap superior de la Policia a Galícia, Alfredo Cabedo, que deté la plana major de l'Exèrcito: Antón García Matos, Xosé Manuel Sanmartín, Xosé Antón Matalobos (segon de bord), Miguel Campuzano i Antón Arias Curto. La detenció es va efectuar quan es replegaven cap als seus refugis als impracticables congostos que talla el riu Sil a les muntanyes d'Orense.

POSSIBLE RAMIFICACIÓ PORTUGUESA

Després del judici del 17 de desembre del 88, en què el

fiscal de l'Audiència Nacional va demanar més de dos-cents anys de presó, es va produir una ruptura del predicament exterior que té Arias Curto i es comença a divisar una nova línia dura en les accions armades de l'Exèrcito Guerrilheiro. Aquestes cristal·litzaran el 2 de febrer del 89. Després de simular un accident de cotxe a la carretera de Monforte, un escamot de *guerrilheiros* pretenia robar mitjançant la ràpida utilització de cloroform l'armament i els uniformes d'una dotació de la Guàrdia Civil que els va anar a assistir. El succés va acabar amb un tiroteig en què va resultar mort un dels membres de la Benemèrita i ferit greu un altre en oposar resistència.

Poc després va ser localitzat un membre de l'escamot

quan baixava a un poble a comprar tabac i dolços i, utilitzat com a esquer, va dur la policia fins al cau del grup a la muntanya. De nou una llarga sèrie de detencions. Tot això va provocar un canvi en la direcció política de l'Exèrcito. La línia dura s'escindirà del PCLN i es convertirà en Asamblea do Pobo Unido i amb el control de les Xuntas Galegas pola Amnistia.

Avui hi ha catorze guerrillers a presó i cinc ja condemnats, però el grup continua actiu, després de fer el seu bateig de sang. Xaime Castro i Antón Chao (que no va tornar a la presó després d'un permís el desembre del 88) tenen al seu càrrec la direcció armada del grup que, segons fonts de la policia, pot tenir una cúpula portuguesa,

en la qual hi hauria una dona, Alessandra Queirós.

La seva darrera sortida a escena va ser de nou sanguinària la nit-bomba del dijous 11 d'octubre d'enguany. Aquesta vegada l'objectiu es dispersa per les ries baixes gallegues en una onada d'explosions. En suposats negocis pantalla per al blanqueig dels diners del narcotràfic. La coneguda discoteca Clangor a Santiago afegeix el saldo mortal de la nit amb tres cadàvers, dos són màrtirs *guerrilheiros* caiguts en acció (Xosé Ignacio Villar i Dolores Castro) en manipular els artefactes que esperaven activar perquè esclataven més tard, segons ha reconegut el mateix comunicat de l'autoria, una vegada que la discoteca fos desallotjada i tancada al públic.

Raquel Hernández